

ЮАННЪ ВЛАДИМИРЪ.

По Гладимира воцарисе Юаннь сынъ Аароновъ, прозываемый Владимиръ. Онъ царува лѣта три. На него Греческій царь востана сось голема сила. Но Юаннь, кой то живѣше житіе свято и богоугодно, возупова по многу на Бога, негли на своя ша войска, и за това сось малку войска излезна, и нави Греческому царю, и го върна побѣждена и посрамленна на задъ.

Той Юаннь имаше жена Грекиня, и шура му беше при него, кому то беше даль чинъ Магистрійскій. Но они, сирѣчь жена му и брать неень, беха Еретицы Наватіаны, и не обычаха го ради негово то православіе и житіе богоугодно, и за това наговорихасе да го убіяты.

Въ това време востанаха Хорвате и Латины на Болгарска та держава, и сосилна войска дойдевше, оплѣниха многу мѣста и многъ народъ поробиха. Но и Юаннь подигна противу нихъ войска Болгарска, и съ молитвою порази ги, и прогна ги даже до Венеція, и върнасе сось войска та си назадъ. На пути обаче при Албасана остана Юаннь на едно красно мѣсто да си почини сось трима воеводы, и шура неговь Магистрій сось нихъ. Опочинивше же търгнаха, и въ една гора Магистрій шура му, кой то беше останаль задъ него, извади ножъ и отсѣче му глава та. Но и него абіе други те войводи убиха. Юаннь обаче святой Владимиръ, Божіимъ повелѣніемъ не падна отъ коня, но абіе зема въ раце глава та си, и управлявая коня, пройде многу мѣста, докле стигна до единъ монастырь, кого то онъ самъ беше соградиль, и тамо слѣзна отъ коня, и предаде Богу духъ.